

הו' מאי ו/or ג' מאי (ו' זיון)

כ"י המזיקים נבראו בע"ש בין השימושות (אבות פ"י - פ"ט), ואז הוא זמן שליטותן והן מתרגות ומחרחריבים את הרוב בין איש לאשתו וכו', ואלמוני היו בני אדך מכנים צרכי שבת בהקדם, או כשמגעים מונם לשולטן בע"ש ביה"ש, אין להם רשות ליכנס לבית היהוד. שכבר שורה שם קדושת השבת. ولكن יש ליזהר שהרי כל נרכץ שבת נגרמים בשעה מוקדמת.

(די' מה פון א מאמע - עמוד ל')

כו', כי כל הטועם התbastilein של שבת, מערב שבת זוכה לחיים עליוניים.

(שער הכוונות - סדר שבת דרוש א')

בזכותם נזכה לגואלה

נרות של ברוד ודם. של חרס או של נרותות ז' לפ"י כבוז של אדם. וכבוד השבת נרותה הן כבוזם, אם שמרותם נרות של שבת, אני מורה לכל נרות צין, ואית' מוציאין לכלם לזראות באורה של המותה, אלא בכבודו אי מאור לכם. שאמוך וכו'. וכל כך למא, בזכות הנרות שון מודליקין בשbeta. (ילקוט שמעוני - פרשタ בחולותך רמז תשיט)

הנרות לא-עתורותא דלתתא

כל ימי החול אנו צריכים לאור השימוש, כדי להאריך לנו מנוח החשיכה, אך לעתיד לבוא כתוב (ישעיה ס. יט), לא יהיה לך עוד השמש לאור יומך וירוח לאור לילה והיה לך לאור עולם; "א"כ בשבת שהוא מעין זה", ב"כ, וקדושה עלינו הופך על האדם מאור שבת, "א"כ למה צריכים אנו לאור השימוש ביתם זה של שבת.

אמנס כן באמות. דזהו רק בדורן צדקה לעינייך היינו מי שהוא עני בדעת, וכיסיל בחושך הולך ואפides בשbeta, ואין לו השגה לקבל אוור השבת, או מזער לו הש"י בדורן צדקה אוור השמש. וכך כן מזער הדלקת נרות בשbeta, דבאותם בשבת "א"כ לאור דמי כי השבת הוא כולו אור, ובבואה יום השבת, מתאחד אל הבית אורה, אך הוא בא לזרמו על אתערותך דלתתא, דהנשים מודליקין נרות בשbeta, מושם שדי' בitem. (אהוב ישראל - פרשタ עקב ד"ה ויע' ב')

הבית הוא קודש קדשים

השבת לא ניתן לתענג אכילה והשתיה בלבד. אך סוק בתורה ותפללה, כפרושים ורמ"א על פסוק "ש"י נ"ז) וקוראות לשבת ענג, טלא אמר וקידאת לאלילה ושתיה ענג, ד"א"כ מי שהוא עני דקיימת לי (שבת קה). עשה שבתך חול וכו'. "א"כ מהו העונג שלן, אלא העונג הוא עיקר מעעם קדושת השbeta, הדבית שנר שבת דולך בו, או ביום השbeta או ריום עגנון, הוא רומח לאור פניו הספירות מכם, שהוא קודש קדשים. וחוץ לביות, התהומות שבת אלפיים באהמה סביר, הוא תחומיות, רושם אוור הקדוש, כל רוגזין וכל דיןין, הם חוץ לתהומות.

(בעל שם טוב - פרשタ יתרו אות ל')

יעשו תוספת שבת בפיוס זה לה'

ואם אית' ליה קטטה בחולה עם בר נש א' מ"ט), וצריך לשינוי שבת מיום א' דחולא בכלא, ואם אית' עם_Attonia, דיהיא ליה שלמא עמה בשbeta, ובדא לית רשו לקרבא לסם המות חלה, ולבעלה דיהו אל אחר חלול שבת, (ליה לו'ש לקרבא וכו'). אך הוא רגיל לשמש ביום א' דחולא בקטטה עם אתתיה ובפודא, לא זידוג לאתתיה בשbeta אלא בששלמא וכן וצריך לשינוי שבת מיום א' דחולא בכלא, ואם אית' לו'ש שלמא בכל שית' יומין דחולא, יעבדו תוספת בשbeta באפיקא א' לא לדא ברוחינו סגי, כגונא דלעילא, דאתמך לגביו שכינתא פתיחי ל' אהותי רועיתו יונתי תමתי, בתוספת מלון דפיקא, כגונא דא' צרך בר נש לפיקא לא-אתתיה בשbeta בתוספת מלון דפיקא וכו'. בההוא ומנא אויר שבת שkolah הכל אוריתא. (תקני זhor - תיקון א' ד' נ' ע'א)

שלום בין הגוף והנפשה

נ' שבת מושם שלום בירטו (שבת נ'ג). כי הego בז' הת נשמה, ואין שלום בין איש הזה ובתו. כי הנשמה כל חפצazz לעבד את בואה, והגון להבל' העולם, וממלכות שמיים לעול עליו. ויש יתרוי להנשמה מן הego, כי תירון האור מן החושך, והנשمر מכיריה את הego בעל כrhoו, לקלב עליו עומ'ש. וכל זה בחול, אבל בשbeta. כל מה שהיה לה ego בבריות עול, מתחפרק בשbeta לעונג, וגם הגון מתרצץ בעצמו לממלכות שמיים.

וזה ע' הנשמה היהירה, שמארה חשכת החומר וمتגללה בשbeta העונג שבמוצות, כי הוא מע' עורה. ב' וזה, נ' שבת מושם שלום בירטו, כי עשה שלום בין איש ובתו, נ'ג'. והוא מזוהה, שבשבה האדם פטור מעומ'ש, דאייהו תפילין, וח' לו'ר שפטו מלמלות שמיים. רק מעול, והיינו שבשבה אין מלמלות שמיים לעול.

(נאוט הדשה - ח'א עני שבת סי' יא אות א)

מקבל אורה מהאור הגנו

ואתה תחזה מהו שמברואר (ילקוט רמז תשיט), אם שמרותם נרות של שבת, אני מורה לך לזרות באורה של פין וכו', ואיי מצריך לך לזרות באורה של המות, אלא בכבודו אני מאור לך וכו'. מורה על האמור בדבוריון, ש"ע" הנרות של שבת, נוכל לקלב אורה מהו אוור שברא הקב"ה ביום ראשון, הגנו לצדיקים, וזה שאמור שאינו מאור באור החומו, שהוא אוור המאייר עתיה לעין כל, רק אוור בכבודו דברך, בח' אוור הגנו הנזק. (סידורי של שבת - ח'א' שורש ב ענף ב סוף עלה ב')

... גנשימים, כאשר יולד להם בן או בת, מוסיפין ... וסמרק לדבר. מושם דאמרין בפרק כמה מודליקין (שבת נ'ג). דבשוכר שמרובין בנותו דשבת, הוא ליה בנין וחדרין ורבנן, עי'ש. וכך בכל פעם שיولد להם בן או בת. מורה בנותו, עי'ז' יונ, לבני וחדרין תלמידי הcumim. (ילקוטי מהרי"ה - ח'ב' סדר הנגאות ערב שבת)

השטע מותאם להרבות מחלוקות

הנהנו בו תני' (בעל ואשתו), דאייר בהו שטן (שהיה מתירה בז' השטע), דכל ב' שימושי (שכל בז' השימוש של ער שבת), והוא מזינזו בהדי הדדי (הו מותקוטטם זה עם זה). איקלע רבי מair להתם (הוזמן ובו מאיר לאורה מוקטטם) בין השימוש של ער שבת, עד שעבד לח'ו שלמא (עד ששה שלום בינהם). שמעה ורבא מברא מביבתא (אי' ל', ווי', דאפקיה ר' מאיר לההוא גברא מביבתא (אי' ל', השועזיא אותו רבי מair מאורה הבתיה). (גיטין נ'ב)

לקבל וללולות השבת בשמה

מה טוב ומה נעים, שם נפשו השקיה בז', שיק' בל' זמר בידיך ורגיל עצמוני בו, בכל ער שב'ק' ובמושג'א שב'ק', והתהיה כונתו רצiosa לקלב שבת מלכרא ללוותו בשמה. ובזה יה' שכרו אותו ופעלותו לפניה, לך להרגיל קולו בז'ה, לשורר ולזמר כהונן וכשייר' ולכבד את ה' בקול ערבי. (הון שעיר' - יומא ג')

מסרו מצות הנר לאשה

אדם הראשון נר' של עולם היה, שנאכ' ב' נ'ג' נר' אלהים נשמהו של גורמה לו הו... ל' פ' ב' לפקך מסרו מצות הנר לאשה. (ירושלמי - שבת ב')

מהסימנים שמר עקב לרוח

... בברך והנוה היא לאה (בראשית נ'ג). ובערוב ר' זיריה, לפי שמסורה לה והר הרים סימנים שמר לה יעקב. ומה הסימני, נדה הלה והדלקת הנר.

תזרור בתיקון הנר

הו' זירור בתיקון הנר של שבת, אך הדלקת הנר על ידי אשתן. (בר' עץ חי'ב - שער תוספה שבת פרק ש')

רמז לאוד הגנו

בתוב בספר הבביר ובספר ר' רקאנטי, שאור זראייר בשbeta, הוא הקאוד מאור שנגנו וכו'. ובזה הדבר מה שארול' (ילקוט פרשת בהעלות), כבוד שבת, הם נרותם נרות של שבת, אני ביאר לכם נרות של צין.

ביאר לכם נרות של צין.

גד השעות מהאור הגנו

איתא במנהיגים, שיש להדליק בשbeta ל' נרות. כנגד ל' שעוט, שיש משמש אוור הגנו הראשון. אדם הרראשון נברא בע"ש, נמצא י'ב' שעוט מיום ו', וכ'ד שעוטה משב'ק', ל' שעוטה, ואח'כ' גנו. ואמור הוא [הרהור'ק ר' פ' מקארץ] נ'ג'. שהוא האור של ל' מוסכחות והו לא נרות דתנכה, וכשנתגלה האור נעשרה נס.

תנין ידה ותעצום עיניה

ואחר שתחסיסים כל הנרות, תילך' ומיד תזרוק מידה הפתילה שמדלקת בה את הנרות. ותנין ידה על מודליקין (שבת נ'ג). דבשוכר שמרובין בנותו דשבת, הוא ליה בנין וחדרין ורבנן, עי'ש. וכך בכל פעם תפהח עיניה, ותראה זרחת אוור הנרות. והתפסות אוון בנקום ההוא.

(בן איש חי - שנה שנייה פרשת נה אות ה)

๔. מחלוקת גרמה להסתלקות הארץ"

בסוף ימיו של הארץ"ל, עשה הרב הארץ"י הסגר אחד, לאלו שעורה החברים, ותיקן חדרים לנשים וט' לפני עצמן, באותו תחצר של בית החסידות עצמה. ולסוף חמישה חדשים, נפלה קטטה בין הנשים בעבר שבת, והנשים הגידו אותו לבעליהן, ונמנש עד שהחברים נתקטו. והרב זלהה תמיד היה מזיהרים על אהבה והאהוה, שיהיה בינו לבין תמיד אהבה ואחותה ושלום, ובאותו היום עברו על דבריו בעוננותינו הרבים. ולעת ערב צא עם החברים לקבב שבת, וחזר לבית הכנסת סר זופף, ושיב כל זמן התפילה באנינות. ומורינו הרב חיים וויטאל, כשראה אותו באותו סגנון, נבהל עד מאד, כי לא היה מנהגו לעשות כן. לאחר שסיימו הכל התפילה, הלא מחרח'ו אליו, ואמר לו, רビינו, למה ראניך כל זמן התפילה הזאת, באנינות מוד נפש.

אמר לו הארץ"י, מפני שדאיתי את ס"מ, כשהחלכתי לקבל את השבת, גם אמר זה הפסוק (שמואל א'-כח), אם אפסם גם מלכקס תקסוף, מכאן נראה שכבר נחתם גור דין בעזה, ולא נחתם אלא בעזה שנעשה בין החברים, שכל זמן שתיה שלום ביניהם, לא יהיה לו שום בית כניסה לאורה. שבאותה שנה נתבקש בשיבת של מעלה מורה ע"ר, וגם המשת החברים עמו, והי לישראלי שבקו. (שבחי הארץ"י - בסוף הספר)

שם תפילה לא חזרות ריקם

וזאנו חז"א ז"ע אמר, דלפטעים רואים. שבבב פטוט ביהה. זאן תלמיד חכם וצדיק, וזה מהמות שאויז שבתא טלו שפה להה בתפילה ובדמותו, שתזכה לבנים תלמידי חכמים. ואם זה לא ער או לבנים, הרי זה עוזר לנכבד.

ובדור הראשון של הסבטא שלא רוא את הנכבדים. הושבים מותך ראייה קצחה. שהתפלויות של הסבטא הילכו לאיבוד ולבטלה ח"ז. ול��וף מתרבר, ששות תפילה לא הוורת ריקם, אב לא עבורי או עבורי בניו וגדי. (לשכון תדרשו - ח"א עמוד רנבי)

תרחציו פיניכם בדמעות

בעם אהת באו איש ואשה לרובי הבעש"ט החק"ע, והבישו לפניו בקשתם, שרוצים סגולה לזכות לבנים צדיקים. ענה להם שיש לו סגולה בדקה, שלל ים ווומ בבורק ובבורק יוחציו פניהם בימי הרים, ובויה יונטו בנים צדיקים.

כששאלווהו בתמייה, מה טיבה של סגולה זו, לזכות ברוכה כה השובה. אמר להם, שאן כוונתו לסתם מים, אלא לאוון דמעות הטהורות והזולות מעיניהם. בשפקם לbam לפני אביהם שבשמים, שיוציא לבנים צדיקים וכשרים, וסגולה זו akan סגולה בדקה היא. (נעימת החיים - ים החופה דף קפה)

๕. נורות שבת הגידו לו עתידות

כמו ששמעתי מחותני, הרב הגאון הצדיק רב אליעזר שלום מרגנסטערן אב"ד פיערטקוב ושעדליך, ששמע ממן הרב הקדוש רב מאיר הלוי מאפטא ז"ל בעל ספר אור לשמיים, שאמר, שבתחילהו והוחיל לעבוד לו יתיש, והתחילהليل בהעבודות, השיג מדירות, והנרות בלילה שבת קודש הגידו לו חיירות. וצעק להשיות, ואמר, שאינו רוצה בזה, שלא מחמת זה עובד להשיות, ועובד הרבה בזה, עד ברכת טוב - פרשת וישלח אותן).

כח הפועל בפעול

מטו משמיה דהחפץ חיים ז"ע, שאמר, על מה שבוסף מיו נתפשט מאד רוח ההשכלה בבריה' דבר' צדקה, עד שהרבה מה תלמידים יצאו לתרבות רעה רח"ל, והסביר, שבדורות הראשונים הדיבר ע"ז המלמדים ואת בית ההת' בתפקידו של צדקה, שהאמותה הכתירות שומריה שבת הפרישו קודם הדלקת הנרות, ביחס עם תפילה בדמותו להקב"ה, שבניהם יצלו בילדותם, על כן גדרו והצlichו גם עשו פר'. אבל לאחר שהעניות גברה, ותחילה מוסדות התורה לשולחו שלוחים לארכות הברית, להתרים שם את אחינו בני ישראל להחזקת מוסדות התורה שבירופת, ואו בעה"ר, שמה בארכ"ב (בומן) רובם כריכת הי מחללי שבת רח"ל, שפיירו צדקה, שיחיה להם לכפרה על החילול שבת שליהם, והולכת נמצאת שבתי התלמודי תורה החזקו מעלה, ממעות של מחללי שבת, על כן כח הפועל בפועל, ודין גרא' שחילק מוסומים מן התלמידים יצאו לתרבות רעה, ונעשו מחללי שבת רח"ל.

(שורות נשות שבת - ח"א סי' סב-)

בנימ קדושים ותאריך ימי בעלה

ואתה בעיה בחודה דלבא ורעותה, לאדרלא' בוצינא דשבת. דהיא קרא עלאה היא לה, חוץ ר' לרומרה, למוכי לבני קדישי, דהוון בוצינא דעלמא' באורייתא ובଘליה, ויסגן שלמא' באראע, ויהוב לבעללה אורכה דחוין, בגין קר בעיה לאזרהרא בה.

[мотורוגם עפ"י מותוק מבדש] וצריכה האשת להדליק נר של שבת, בשמחה לבב וברצון טומ, כי כבוד גדול הוא לה, והוא לה לזכות גדול לזכות לבנים קדושים, שיחיו מאירים את העולם בתורה וביראה, ורבו שלום בעולם, ולהת לבעללה חיים ארוכים, لكن היא צריכה להזהר בהדלקת הנה. (זה"ק - פרשת בראשית מהה)